

Arrest

nr. 301 225 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 29 juli 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 30 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Griekenland op 1 april 2021 (Eurodac).

1.2. Op 21 september 2021 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd gedurende verzoekers minderjarigheid. De voogdij werd van rechtswege beëindigd op 31 juli 2023.

1.3. Op 28 april 2023 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 28 april 2023 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 30/07/2021
Overdracht CGVS: 30/11/2021*

Je had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 14 december 2022 van 14u05 tot 17u, bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is. Jouw advocaat, meester Delvaux, en jouw voorgd, mevrouw F., waren gedurende het gehele persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Je verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Je bent afkomstig uit het dorp Nawabad in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Je komt van een Kuchi-familie en hoedde schapen.

Jouw oom was een commandant voor de Afghan National Civil Order Police. Wanneer hij naar jullie huis kwam nam hij jouw broers vaak mee om met hem op te trekken. Ook jij trok met hem op. Op een dag kwam hij om het leven in een gevecht in het district Khogyani, Nangarhar.

Op een dag, een week voor jouw vertrek, kwamen de taliban naar jouw huis. Jouw moeder had hen op tijd gezien en zei jou en je broers om jullie te verstoppen. Wanneer de taliban aankwamen vroegen ze jouw moeder waar jullie waren. Ze beschuldigden jou en je broers van samenwerking en spionage voor de overheid vanwege jullie contacten met jouw oom en zeiden dat ze jullie gingen vermoorden. Jouw moeder zei hen dat jullie niet thuis waren. Ditzelfde speelde zich telkens opnieuw af gedurende de volgende zes dagen.

Na de zevende keer dachten jullie dat het beter was om het land te verlaten. Jij en je twee oudste broers vertrokken rond de zomer van 2020. In Iran raakte je jouw broers kwijt.

Op 29 juli 2021 kwam je in België aan en de volgende dag diende je een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jouw verzoek leg je jouw taskara, de taskara van jouw ouders, de taskara van jouw oom, documenten aangaande het werk van jouw oom in het leger en een bankkaart van jouw oom neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de objectieve gegevens blijkt immers dat jij minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd jij gehoord door een gespecialiseerde medewerker. Jouw voorgd was bovendien ook aanwezig om jou te steunen tijdens jouw onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Uit jouw verklaringen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat je er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet.

Jouw verklaringen over jullie problemen met de taliban zijn dermate inconsistent, vaag en ondoorleefd dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat je op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), bij de uiteenzetting van jouw problemen, verklaarde dat de taliban eiste dat jij en jouw broers met hen zouden samenwerken. Indien jullie zouden weigeren zouden jullie problemen krijgen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Echter, op het CGVS vertel je een volkomen ander relaas.

Zo verklaar je immers dat de taliban naar jullie kwamen en aan jouw moeder zeiden dat jij en jouw broers met jullie oom, die voor het leger werkte, samenwerkten en spioneerden voor de overheid en dat ze jullie zouden vermoorden (CGVS, p. 3, 12 en 14). Op de DVZ verklaarde je zelfs niets over een oom die in het leger zou hebben gezeten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd waarom je op de DVZ niets over deze oom verklaarde, nochtans de oorzaak van jullie problemen met de taliban, zeg je dat je op dat moment nog geen bewijzen had (CGVS, p. 3). Dat je niets verklaarde over de oorzaak van jullie problemen, namelijk jouw oom in het leger, louter omdat je op dat moment nog geen bewijzen had is geenszins overtuigend. Gezien je tijdens jouw relaas op het CGVS deze oom als oorzaak van jullie problemen neerzet – “want hij kwam veel naar mijn huis en hij hing veel rond met mijn twee oudere broers, vanwege dat iemand spioneerde over hen, dat wij spionnen zijn” (CGVS, p. 3) – kan verwacht worden dat je dit reeds zou hebben vermeld in jouw interview op de DVZ. Dat je dit niet deed, zorgt ervoor dat jouw vluchtrelaas een gefabriceerde indruk krijgt. Dat je op de DVZ bovendien ook louter verklaarde dat de taliban slechts wilden dat jullie met hen zouden samenwerken, terwijl je op het CGVS aangaf dat ze jullie bedreigden omwille van jullie oom, doet jouw verklaringen uiterst inconsistent overkomen.

Jouw verklaringen over het werk van jouw oom zijn verder vaag en weinig overtuigend. Zo zeg je dat hij drie jaar soldaat in het leger was en vervolgens de laatste vier jaar commandant voor de Afghan National Civil Order Police – of Force – (ANCOP/ANCOF) was (CGVS, p. 8). Deze brigades waren belast met het reageren op burgerlijke onrusten en rebellenactiviteiten in verafgelegen en uiterst gevaarlijke gebieden en onrusten en terroristische aanslagen in stedelijke gebieden (zie informatie administratief dossier). Gevraagd te vertellen wat je allemaal weet en gehoord hebt over ANCOP zeg je louter dat je er niets over hoorde en zeg je dat het gewoon een naam is, zoals het nationale leger ook een naam heeft (CGVS, p. 9). Gevraagd op welke manier ANCOP verschilt van het nationale leger zeg je louter dat dit iets “in hogere rang” is (CGVS, p. 9). Dit zou jouw vader hebben verteld. Gevraagd wat jouw vader nog meer heeft verteld over ANCOP zeg je dat hij niets meer vertelde omdat je te jong was (CGVS, p. 9). Gevraagd of je later ooit nog informeerde over ANCOP, wanneer je al ouder was en in de context van jouw verzoek om internationale bescherming omwille van dit werk van jouw oom, zeg je dat je geen informatie meer vroeg (CGVS, p. 9). Gewezen op jouw verklaringen waaruit blijkt dat jouw broers een hechte band hadden met jouw oom en gevraagd of je ooit informatie verkreeg via jouw broers over de ANCOP zeg je dat je hen geen informatie vroeg (CGVS, p. 9). Dat je geen enkele concrete informatie kan geven over de ANCOP doet verder twifelen aan jouw vluchtrelaas waarbij je het werk van jouw oom bij de ANCOP aan de bron van jullie problemen plaatst.

Het is ook opvallend dat jouw oom eerst drie jaar soldaat was in het leger en dan plots commandant werd in de ANCOP. Gevraagd om uit te leggen hoe dit precies verlopen is antwoord je naast de vraag: “Na drie jaar kreeg hij zijn beëindiging” (CGVS, p. 19). Gevraagd of je een idee hebt hoe jouw oom als soldaat in het leger plots commandant kon worden in deze gespecialiseerde eenheid antwoord je op vage wijze: “misschien deed hij iets, zoals vechten en vanwege dat kwam hij naar nasmi ama”. Gevraagd wat de rang was van jouw oom in de ANCOP zeg je louter dat hij commandant was. Erop gewezen dat er specifieke rangen bestaan in de politie en het leger met specifieke namen en gevraagd of je gehoord hebt over een specifieke rang van jouw oom herhaalt je louter dat hij commandant was. Nogmaals gevraagd of je ooit iets gehoord hebt over een specifieke rang, behalve commandant, antwoord je naast de vraag dat hij een job deed zoals de politie (CGVS, p. 19). Deze vage verklaringen over jouw oom in de ANCOP zijn weinig overtuigend, zeker gezien je beweert dat je ook met hem persoonlijk tijd doorbracht (CGVS, p. 15). Bovendien kan nog opgemerkt worden dat op de badge van het leger staat dat jouw oom sergeant was. Er kan dan ook verwacht worden dat je iets meer zou hebben weten te zeggen over de rang van jouw oom dan dat hij drie jaar lang soldaat was in het leger en commandant in de ANCOP.

Je verklaart verder dat jouw oom om het leven kwam in een gevecht in Khogyani (CGVS, p. 8). Gevraagd of je iets kan vertellen over dit gevecht zeg je dat je niets weet. Iemand vertelde jouw vader hierover. Gevraagd wat jouw vader zelf allemaal vertelde hierover, zeg je louter dat hij aan jou niets vertelde en aan jouw moeder zei dat haar broer was gestorven. Dat je zelf niets concreet weet aan te halen over dit gevecht – hoe dit is ontstaan, waarom jouw oom daarbij was betrokken als ANCOP-commandant, wie er nog aan deelnam, wat er precies gebeurde, of er nog andere soldaten om het leven kwamen en dergelijke meer – maakt jouw verklaringen weinig doorleefd.

Je legt vervolgens documenten neer van jouw oom van moederskant, waaronder een taskara. Echter dient hierbij opgemerkt te worden dat de vader vermeld op zijn taskara “N.(...) M.(...)” heet terwijl op de taskara van jouw moeder staat dat haar vader “A.(...)” heet. Op basis van deze taskara van jouw beweerde oom kan geenszins afgeleid worden dat deze persoon familie is van jou.

Wat betreft het certificaat aangaande een opleiding die jouw oom zou hebben gevolgd dient opgemerkt te worden dat dit document niet is ingevuld. Er is niet ingevuld wat voor opleiding hij volgde en van wanneer tot wanneer die duurde. Er kan dan ook sterk getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document.

Bovenstaande vaststellingen maken dat je niet kan aantonen dat je een oom hebt die werkte voor de autoriteiten.

Over de incidenten met de taliban zelf zijn jouw verklaringen ook uiterst vaag. Gevraagd om in detail te vertellen wat er allemaal gebeurd is dat heeft geleid tot jouw vertrek uit Afghanistan zeg je hierover kortweg dat jouw oom in het leger werkte en naar jullie thuis kwam, dat iemand klaagde dat jullie voor de overheid werkten en spionnen zijn en dat jullie vervolgens vertrokken zijn (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat dit wel zeer korte verklaringen zijn en aangespoord om in detail alles te vertellen dat er gebeurd is met de taliban herhaal je jouw voorgaande verklaringen en ga je verder dat ze vaak naar jouw huis kwamen 's nachts, dat jullie zich dan verborgen, dat jullie moeder zei dat jullie er niet waren en dat de taliban antwoordden dat ze jullie zouden meenemen (CGVS, p. 12). Het behoeft weinig betoog dat deze uiterst oppervlakkige uiteenzetting van alles wat er is gebeurd voor uw vertrek, ondanks aansporingen om zoveel mogelijk en in alle detail te vertellen, weinig kan overtuigen.

Gevraagd om in detail te vertellen over de eerste keer dat ze langs kwamen zeg je dat ze kwamen, dat iemand klaagde dat jullie oom voor het leger werkte en dat jullie spionnen zijn (CGVS, p. 13). Gezien je geen enkele concrete informatie geeft over dit incident word je gevraagd om te vertellen wat je toen allemaal hebt gezien, gehoord en meegemaakt, waarop je kortweg zegt: "We waren daar niet, we waren weg van huis, we verstopten ons". Gevraagd om meer te vertellen over dit specifieke gegeven zeg je, op ontwijkende wijze: "ze zeiden aan moeder dat uw broers werken voor hen, uw zonen ook" (CGVS, p. 13). Omdat je nog steeds geen zicht geeft op wat er toen precies allemaal is gebeurd word je gevraagd om het verloop van de dag te beschrijven vanaf dat je 's avonds terugkwam met de schapen maar je herhaalt louter voorgaande verklaringen: "taliban zeiden dat we met hen moeten meekomen, dat iemand klaagde dat we met hen samenwerkten en dat we met hen moesten meekomen, als je hen niet pakt pakken wij hen zeker" (CGVS, p. 14). Dit zijn maar weinig doorleefde verklaringen.

Je wordt aangaande dit eerste incident voorts nog gevraagd hoe jullie zich tijdig wisten te verstoppen voor de taliban waarop je evenmin iets concreet kan zeggen: "Wanneer ze kwamen zag mijn moeder hen" (CGVS, p. 14). Afgaande op jouw verklaringen op het CGVS kwamen de taliban naar jullie huis om jullie te ontvoeren of te vermoorden vanwege jullie banden met de overheid. Dat je over jullie ontsnapping louter weet te zeggen dat je moeder hen had gezien, zonder enige verdere uitleg, kan vanzelfsprekend niet overtuigen. Jouw verklaringen over dit incident zijn dermate vaag, oppervlakkig en weinigzeggend dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Je wordt dan gevraagd om in detail te vertellen over het tweede incident met de taliban – alles wat je toen zag, hoorde en meemaakte – maar je geeft geen enkele concrete informatie en zegt louter dat ze hadden gezegd dat ze jullie zouden vermoorden en dat jullie wegreunden wanneer ze kwamen (CGVS, p. 16). Aangespoord te vertellen vanuit jouw eigen ervaringen over dit incident blijf je aan de oppervlakte: "Ze kwamen en zochten voor ons thuis, we verstoppen ons en ze zeiden tegen moeder, we zullen ze doden zoals we uw broer hebben gedood" (CGVS, p. 16). Dat je jouw uiteenzetting van deze ernstige gebeurtenissen telkens beperkt tot oppervlakkige en weinigzeggende zinnen en op geen enkele manier doorleefde verklaringen kan geven hierover doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jouw relaas.

Je zegt dat ze bij elk incident dezelfde vraag stelden (CGVS, p. 16). Gevraagd of ze ooit iets anders hebben gezegd of gedaan tijdens een van de vele incidenten voor uw vertrek, herhaal je louter dat ze zeiden jullie te zullen vermoorden indien ze jullie zouden pakken. Erop gewezen dat de taliban elke nacht kwamen om jullie te zoeken maar dat ze jullie nooit te pakken kregen en gevraagd of zij ooit iets anders hebben gedaan of gezegd om jullie te pakken te krijgen kan je louter meegeven dat ze zeiden dat ze zouden wachten tot ze jullie te pakken zouden krijgen en dat ze aan jouw vader ook zeiden dat ze hem zouden straffen en dat ze hen lastig vielen (CGVS, p. 16). Deze oppervlakkige beschrijving van deze incidenten is niet overtuigend. Dat de taliban 's nachts kwamen om jullie te ontvoeren of te vermoorden maar dan weer onverrichterzake terug weggingen en dit vervolgens nog eens zes maal herhalen zonder meer komt maar weinig aannemelijk over.

Nog opmerkelijker is jouw bewering dat ze tot op heden nog verschillende keren per week naar jullie huis zouden komen om naar jou en je broers te vragen (CGVS, p. 11). Gevraagd of ze tijdens deze incidenten nog iets anders zeggen of doen zeg je van niet (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom ze dit zouden doen – jullie zijn al jaren weg uit Afghanistan – zeg je louter dat er geklaagd werd dat jullie zouden samenwerken met de overheid. Erop gewezen dat jullie al jaren geleden vertrokken zijn uit Afghanistan en gevraagd waarom de taliban toch nog tot op heden drie keer per week zouden langskomen louter om naar jullie te vragen, zeg je niet te weten waarom. Gevraagd of jouw familie nog andere problemen heeft gekend met hen de voorbije jaren, behalve dat de taliban naar jullie vroegen, zeg je van niet (CGVS, p. 11 en 12). Deze verklaringen over de handelswijze van de taliban, zoals deze naar voor komt in jouw relaas, komen maar weinig aannemelijk over.

Het is ook vreemd dat jij en je broers de dagen volgend op het eerste incident thuis bleven, hoewel de taliban jullie daar zochten om jullie te vermoorden en ook elke dag terugkwamen (CGVS, 14, 15 en 16). Gevraagd waarom jullie thuis bleven zeg je: “we dachten dat ze niets zouden zeggen, en na een tijd wisten we dat we geen keuze hadden dan te vertrekken” (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom jullie niet meteen uit het huis waren vertrokken gezien de taliban jullie daar zochten om jullie te vermoorden zeg je louter dat jullie nergens anders heen konden (CGVS, p. 16). Deze loutere stelling, zonder meer, is geenszins een overtuigende verklaring voor de vreemde vaststelling dat jullie al die tijd in huis bleven wonen hoewel de taliban jullie dagelijks daar kwamen zoeken om jullie te vermoorden. Dit geldt des te meer daar jullie een week later wel plots konden vertrokken. Gevraagd waarom jullie dan nog een week hebben gewacht met uit het huis en het dorp te vertrekken zeg je vreemd genoeg dat jullie dachten dat de taliban wel zouden stoppen met jullie lastig te vallen (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom jullie dat dachten geef je geen enkele bijkomende informatie (CGVS, p. 17). Dat jullie een week wachtten met jullie vertrek omdat jullie dachten dat de taliban, die jullie elke dag probeerden te ontvoeren of te vermoorden vanwege beschuldigingen van spionage, zouden stoppen met jullie lastig te vallen is geenszins geloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat er aan jouw beweerde problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Je verklaart geen andere problemen te hebben gehad in Afghanistan (CGVS, p. 20). Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom je niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan antwoord je van niet (CGVS, p. 20). Je wordt voorts nog gevraagd of de machtsovername door de taliban nog een andere impact heeft op jouw persoonlijk situatie in Afghanistan waarop je louter meegeeft dat ze vroeger in de bergen waren maar nu overal (CGVS, p. 20). Gevraagd of jouw lange verblijf in België een hinderpaal vormt voor een terugkeer naar Afghanistan antwoord je louter dat je niet wil terugkeren omdat de taliban jou zullen pakken (CGVS, p. 20). Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Uit bovenstaande verklaringen blijkt niet dat je door jouw verblijf in België dermate vervreemd zou zijn van de in Afghanistan heersende normen en waarden waardoor een terugkeer zou kunnen leiden tot een situatie van vervolging of ernstige schade.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door jou neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft jouw taskara en die van jouw ouders dient gezegd dat deze betrekking hebben op jouw identiteit en herkomst, die hier niet onmiddellijk ter discussie staan.

Wat de overige legerdocumenten en de bankkaart van jouw oom betreft dient opgemerkt te worden dergelijke documenten gepaard dienen te gaan met geloofwaardige verklaringen. Bovendien betreffen dit kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Gezien jouw ongeloofwaardige verklaringen over jouw oom en de vaststelling dat de man afgebeeld op deze documenten op basis van zijn taskara niet aan jouw familie gelinkt kan worden, kunnen deze documenten louter op zich de geloofwaardigheid van het beweerde werk van jouw oom niet herstellen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian

developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in

hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*"het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;
de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980;"*

Verzoeker licht toe als volgt:

"Verzoeker bevindt zich in België. Verzoeker kan en durft niet terugkeren naar Afghanistan, gezien hij aldaar vervolging riskeert louter en alleen omwille van het feit dat hij in het buitenland, in België, bij ongelovigen, bescherming heeft gezocht. Hij vreest als een ongelovige, een afvallige te zullen worden vervolgd door de Taliban. Hij vreest arrestatie, vervolging, foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker geeft aan dat hij verwesterd is en in Afghanistan niet de vrijheid zou hebben om te leven zoals hij wil. Verzoeker heeft de Belgische waarden en normen omarmd. Hij gaat hier naar school. Hij heeft in België vrienden en vriendinnen. Verzoeker ziet niet in hoe hij zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan. De Taliban hebben de regels in zake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke meer nog verstrengd. Verzoeker is in België verwesterd, dit is deels een normaal proces, verzoeker maakt hier zijn puberteit door, bepalende jaren in zijn ontwikkeling. Deze ontwikkeling heeft plaats in een westerse context, niet in een Afghaanse context. Het CGVS is van mening dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker is Afghanistan ontvlucht omwille van het feit dat hij en zijn broers door de Taliban beschuldigd werden van samenwerking en spionage voor de overheid vanwege hun contacten met hun oom (commandant voor de Afghan National Civil Order Police).

De problematiek van verzoeker beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld.

Verzoeker vreest in geval van terugkeer door de Taliban alsnog vervolgd te worden, ondermeer door het feit dat hij verwesterd is.

Verzoeker vreest evenzeer problemen in geval van terugkeer, omwille van het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft en er asiel heeft gevraagd. De Taliban beschouwen terugkeerders als ongelovigen, kafir, nu zij in contact geweest zijn met de westerse (niet-islamitische) samenleving.

Verzoeker verwijst bovendien naar het arrest RVV van 12 mei 2023 in de zaak RVV 287 253/TV – W.(...) B.(...). Dit arrest is volledig van toepassing op de problematiek van verzoeker. Uit de motivering van dit arrest kan ondermeer weerhouden worden :

[citaat voormeld arrest, p. 16]

Verzoeker vraagt dus dat de bestreden beslissing zou vernietigd worden en zijn dossier zou teruggestuurd worden naar het CGVS voor verder onderzoek en nieuw gehoor omtrent zijn profiel als jonge terugkeerder. In geval van terugkeer naar Afghanistan loopt verzoeker een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker maakt aanspraak op erkenning als vluchteling, minstens moet het dossier herbekeken worden in het licht van de stukken die verzoeker desgevallend in de toekomst nog zal bijbrengen, ondermeer betreffende zijn integratie in België.

Het is duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS is de mening toegedaan dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (waartegen verzoeker geen bescherming van het herkomstland kan vragen).

Verzoeker verwijst naar ernstige schade in de zin van:

Doodstraf of executie

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, nu hij in België dermate verwesterd is dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zich onmogelijk nog zou kunnen conformeren naar de aldaar heersende waarden en normen, waardoor hij het risico zou lopen om - bij inbreuk op deze waarden en normen - gestraft te worden volgens de bepalingen van de sharia.

Het risico op een lijfstraf, gebruikelijk het toedienen van zweepslagen, is evident. Een dergelijke straf is gelijk aan foltering, minstens een onmenselijke en vernederende behandeling.

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker wordt door de autoriteiten in zijn vaderland niet beschermd tegen vervolging, integendeel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan krachtens artikel 39/2 par. 1, tweede lid van de vreemdelingenwet :

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen,

hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld,

hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Verzoeker maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen, dewelke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en de asielaanvraag zelf.

Desgevallend zal de Raad met betrekking tot deze stukken aanvullende onderzoeksmaatregelen willen bevelen.

Gelet op de voorgaande toont verzoeker duidelijk het belang aan dat hij heeft bij onderhavig beroep.

De bestreden beslissing verwerpt de asielaanvraag van verzoeker en kan - bij ontstentenis van beroep - tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Verzoeker heeft er alle belang bij om de hervorming te vragen van de bestreden beslissing gezien, indien hij dit niet doet, zijn meest élémentaire mensenrechten in gevaar komen.

Verzoeker heeft aldus een geldig en voldoende belang. Zijn belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig."

2.1.2. In een aanvullende nota van 28 november 2023 brengt de commissaris-generaal het UNAMA-rapport, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023 ter kennis.

2.1.3. In een aanvullende nota van 1 december 2023 neergelegd ter terechtzitting legt verzoeker de volgende stukken neer:

- OKAN-documenten (stuk 1);
- inschrijving en opleiding VDAB (stuk 2);
- tewerkstellingsattest voor uitzendarbeid als arbeider – productiemedewerker van 16 juni tot 25 juni 2023 en van 7 juli tot 2 december 2023 (stuk 3);
- arrest RvV 12 mei 2023, nr. 288 831 (stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de bestreden beslissing integraal bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat je op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), bij de uiteenzetting van jouw problemen, verklaarde dat de taliban eiste dat jij en jouw broers met hen zouden samenwerken. Indien jullie zouden weigeren zouden jullie problemen krijgen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Echter, op het CGVS vertel je een volkomen ander relaas. Zo verklaar je immers dat de taliban naar jullie kwamen en aan jouw moeder zeiden dat jij en jouw broers met jullie oom, die voor het leger werkte, samenwerkten en spioneerden voor de overheid en dat ze jullie zouden vermoorden (CGVS, p. 3, 12 en 14). Op de DVZ verklaarde je zelfs niets over een oom die in het leger zou hebben gezeten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd waarom je op de DVZ niets over deze oom verklaarde, nochtans de oorzaak van jullie problemen met de taliban, zeg je dat je op dat moment nog geen bewijzen had (CGVS, p. 3). Dat je niets verklaarde over de oorzaak van jullie problemen, namelijk jouw oom in het leger, louter omdat je op dat moment nog geen bewijzen had is geenszins overtuigend. Gezien je tijdens jouw relaas op het CGVS deze oom als oorzaak van jullie problemen neerzet – “want hij kwam veel naar mijn huis en hij hing veel rond met mijn twee oudere broers, vanwege dat iemand spioneerde over hen, dat wij spionnen zijn” (CGVS, p. 3) – kan verwacht worden dat je dit reeds zou hebben vermeld in jouw interview op de DVZ. Dat je dit niet deed, zorgt ervoor dat jouw vluchtrelaas een gefabriceerde indruk krijgt. Dat je op de DVZ bovendien ook louter verklaarde dat de taliban slechts wilden dat jullie met hen zouden samenwerken, terwijl je op het CGVS aangaf dat ze jullie bedreigden omwille van jullie oom, doet jouw verklaringen uiterst inconsistent overkomen.

Jouw verklaringen over het werk van jouw oom zijn verder vaag en weinig overtuigend. Zo zeg je dat hij drie jaar soldaat in het leger was en vervolgens de laatste vier jaar commandant voor de Afghan National Civil Order Police – of Force – (ANCOP/ANCOF) was (CGVS, p. 8). Deze brigades waren belast met het reageren op burgerlijke onrusten en rebellenactiviteiten in verafgelegen en uiterst gevaarlijke gebieden en onrusten en terroristische aanslagen in stedelijke gebieden (zie informatie administratief dossier). Gevraagd te vertellen wat je allemaal weet en gehoord hebt over ANCOP zeg je louter dat je er niets over hoorde en zeg je dat het gewoon een naam is, zoals het nationale leger ook een naam heeft (CGVS, p. 9). Gevraagd op welke manier ANCOP verschilt van het nationale leger zeg je louter dat dit iets “in hogere rang” is (CGVS, p. 9). Dit zou jouw vader hebben verteld. Gevraagd wat jouw vader nog meer heeft verteld over ANCOP zeg je dat hij niets meer vertelde omdat je te jong was (CGVS, p. 9). Gevraagd of je later ooit nog informeerde over ANCOP, wanneer je al ouder was en in de context van jouw verzoek om internationale bescherming omwille van dit werk van jouw oom, zeg je dat je geen informatie meer vroeg (CGVS, p. 9). Gewezen op jouw verklaringen waaruit blijkt dat jouw broers een hechte band hadden met jouw oom en gevraagd of je ooit informatie verkreeg via jouw broers over de ANCOP zeg je dat je hen geen informatie vroeg (CGVS, p. 9). Dat je geen enkele concrete informatie kan geven over de ANCOP doet verder twifelen aan jouw vluchtrelaas waarbij je het werk van jouw oom bij de ANCOP aan de bron van jullie problemen plaatst.

Het is ook opvallend dat jouw oom eerst drie jaar soldaat was in het leger en dan plots commandant werd in de ANCOP. Gevraagd om uit te leggen hoe dit precies verlopen is antwoord je naast de vraag: “Na drie jaar kreeg hij zijn beëindiging” (CGVS, p. 19). Gevraagd of je een idee hebt hoe jouw oom als soldaat in het leger plots commandant kon worden in deze gespecialiseerde eenheid antwoord je op vage wijze: “misschien deed hij iets, zoals vechten en vanwege dat kwam hij naar nasmi ama”. Gevraagd wat de rang was van jouw oom in de ANCOP zeg je louter dat hij commandant was. Erop gewezen dat er specifieke rangen bestaan in de politie en het leger met specifieke namen en gevraagd of je gehoord hebt over een specifieke rang van jouw oom herhaalt je louter dat hij commandant was. Nogmaals gevraagd of je ooit iets gehoord hebt over een specifieke rang, behalve commandant, antwoord je naast de vraag dat hij een job deed zoals de politie (CGVS, p. 19). Deze vage verklaringen over jouw oom in de ANCOP zijn weinig overtuigend, zeker gezien je beweert dat je ook met hem persoonlijk tijd doorbracht (CGVS, p. 15). Bovendien kan nog opgemerkt worden dat op de badge van het leger staat dat jouw oom sergeant was. Er kan dan ook verwacht worden dat je iets meer zou hebben weten te zeggen over de rang van jouw oom dan dat hij drie jaar lang soldaat was in het leger en commandant in de ANCOP.

Je verklaart verder dat jouw oom om het leven kwam in een gevecht in Khogyani (CGVS, p. 8). Gevraagd of je iets kan vertellen over dit gevecht zeg je dat je niets weet. Iemand vertelde jouw vader hierover. Gevraagd wat jouw vader zelf allemaal vertelde hierover, zeg je louter dat hij aan jou niets vertelde en aan jouw moeder zei dat haar broer was gestorven. Dat je zelf niets concreet weet aan te halen over dit gevecht – hoe dit is ontstaan, waarom jouw oom daarbij was betrokken als ANCOP-commandant, wie er nog aan deelnam, wat er precies gebeurde, of er nog andere soldaten om het leven kwamen en dergelijke meer – maakt jouw verklaringen weinig doorleefd.

Je legt vervolgens documenten neer van jouw oom van moederskant, waaronder een taskara. Echter dient hierbij opgemerkt te worden dat de vader vermeld op zijn taskara “N.(...) M.(...)” heet terwijl op de taskara van jouw moeder staat dat haar vader “A.(...)” heet. Op basis van deze taskara van jouw beweerde oom kan geenszins afgeleid worden dat deze persoon familie is van jou.

Wat betreft het certificaat aangaande een opleiding die jouw oom zou hebben gevolgd dient opgemerkt te worden dat dit document niet is ingevuld. Er is niet ingevuld wat voor opleiding hij volgde en van wanneer tot wanneer die duurde. Er kan dan ook sterk getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document.

Bovenstaande vaststellingen maken dat je niet kan aantonen dat je een oom hebt die werkte voor de autoriteiten.

Over de incidenten met de taliban zelf zijn jouw verklaringen ook uiterst vaag. Gevraagd om in detail te vertellen wat er allemaal gebeurd is dat heeft geleid tot jouw vertrek uit Afghanistan zeg je hierover kortweg dat jouw oom in het leger werkte en naar jullie thuis kwam, dat iemand klaagde dat jullie voor de overheid werkten en spionnen zijn en dat jullie vervolgens vertrokken zijn (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat dit wel zeer korte verklaringen zijn en aangespoord om in detail alles te vertellen dat er gebeurd is met de taliban herhaalt je jouw voorgaande verklaringen en ga je verder dat ze vaak naar jouw huis kwamen 's nachts, dat jullie zich dan verborgen, dat jullie moeder zei dat jullie er niet waren en dat de taliban antwoordden

dat ze jullie zouden meenemen (CGVS, p. 12). Het behoeft weinig betoog dat deze uiterst oppervlakkige uiteenzetting van alles wat er is gebeurd voor uw vertrek, ondanks aansporingen om zoveel mogelijk en in alle detail te vertellen, weinig kan overtuigen.

Gevraagd om in detail te vertellen over de eerste keer dat ze langs kwamen zeg je dat ze kwamen, dat iemand klaagde dat jullie oom voor het leger werkte en dat jullie spionnen zijn (CGVS, p. 13). Gezien je geen enkele concrete informatie geeft over dit incident word je gevraagd om te vertellen wat je toen allemaal hebt gezien, gehoord en meegemaakt, waarop je kortweg zegt: "We waren daar niet, we waren weg van huis, we verstopten ons". Gevraagd om meer te vertellen over dit specifieke gegeven zeg je, op ontwijkende wijze: "ze zeiden aan moeder dat uw broers werken voor hen, uw zonen ook" (CGVS, p. 13). Omdat je nog steeds geen zicht geeft op wat er toen precies allemaal is gebeurd word je gevraagd om het verloop van de dag te beschrijven vanaf dat je 's avonds terugkwam met de schapen maar je herhaalt louter voorgaande verklaringen: "taliban zeiden dat we met hen moeten meekomen, dat iemand klaagde dat we met hen samenwerkten en dat we met hen moesten meekomen, als je hen niet pakt pakken wij hen zeker" (CGVS, p. 14). Dit zijn maar weinig doorleefde verklaringen.

Je wordt aangaande dit eerste incident voorts nog gevraagd hoe jullie zich tijdig wisten te verstoppen voor de taliban waarop je evenmin iets concreet kan zeggen: "Wanneer ze kwamen zag mijn moeder hen" (CGVS, p. 14). Afgaande op jouw verklaringen op het CGVS kwamen de taliban naar jullie huis om jullie te ontvoeren of te vermoorden vanwege jullie banden met de overheid. Dat je over jullie ontsnapping louter weet te zeggen dat je moeder hen had gezien, zonder enige verdere uitleg, kan vanzelfsprekend niet overtuigen. Jouw verklaringen over dit incident zijn dermate vaag, oppervlakkig en weinigzeggend dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Je wordt dan gevraagd om in detail te vertellen over het tweede incident met de taliban – alles wat je toen zag, hoorde en meemaakte – maar je geeft geen enkele concrete informatie en zegt louter dat ze hadden gezegd dat ze jullie zouden vermoorden en dat jullie wegreunden wanneer ze kwamen (CGVS, p. 16). Aangespoord te vertellen vanuit jouw eigen ervaringen over dit incident blijf je aan de oppervlakte: "Ze kwamen en zochten voor ons thuis, we verstoppen ons en ze zeiden tegen moeder, we zullen ze doden zoals we uw broer hebben gedood" (CGVS, p. 16). Dat je jouw uiteenzetting van deze ernstige gebeurtenissen telkens beperkt tot oppervlakkige en weinigzeggende zinnen en op geen enkele manier doorleefde verklaringen kan geven hierover doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jouw relaas.

Je zegt dat ze bij elk incident dezelfde vraag stelden (CGVS, p. 16). Gevraagd of ze ooit iets anders hebben gezegd of gedaan tijdens een van de vele incidenten voor uw vertrek, herhaal je louter dat ze zeiden jullie te zullen vermoorden indien ze jullie zouden pakken. Erop gewezen dat de taliban elke nacht kwamen om jullie te zoeken maar dat ze jullie nooit te pakken kregen en gevraagd of zij ooit iets anders hebben gedaan of gezegd om jullie te pakken te krijgen kan je louter meegeven dat ze zeiden dat ze zouden wachten tot ze jullie te pakken zouden krijgen en dat ze aan jouw vader ook zeiden dat ze hem zouden straffen en dat ze hen lastig vielen (CGVS, p. 16). Deze oppervlakkige beschrijving van deze incidenten is niet overtuigend. Dat de taliban 's nachts kwamen om jullie te ontvoeren of te vermoorden maar dan weer onverrichterzake terug weggingen en dit vervolgens nog eens zes maal herhalen zonder meer komt maar weinig aannemelijk over.

Nog opmerkelijker is jouw bewering dat ze tot op heden nog verschillende keren per week naar jullie huis zouden komen om naar jou en je broers te vragen (CGVS, p. 11). Gevraagd of ze tijdens deze incidenten nog iets anders zeggen of doen zeg je van niet (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom ze dit zouden doen – jullie zijn al jaren weg uit Afghanistan – zeg je louter dat er geklaagd werd dat jullie zouden samenwerken met de overheid. Erop gewezen dat jullie al jaren geleden vertrokken zijn uit Afghanistan en gevraagd waarom de taliban toch nog tot op heden drie keer per week zouden langskomen louter om naar jullie te vragen, zeg je niet te weten waarom. Gevraagd of jouw familie nog andere problemen heeft gekend met hen de voorbije jaren, behalve dat de taliban naar jullie vroegen, zeg je van niet (CGVS, p. 11 en 12). Deze verklaringen over de handelwijze van de taliban, zoals deze naar voor komt in jouw relaas, komen maar weinig aannemelijk over.

Het is ook vreemd dat jij en je broers de dagen volgend op het eerste incident thuis bleven, hoewel de taliban jullie daar zochten om jullie te vermoorden en ook elke dag terugkwamen (CGVS, 14, 15 en 16). Gevraagd waarom jullie thuis bleven zeg je: "we dachten dat ze niets zouden zeggen, en na een tijd wisten we dat we geen keuze hadden dan te vertrekken" (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom jullie niet meteen uit het huis waren vertrokken gezien de taliban jullie daar zochten om jullie te vermoorden zeg je louter dat

jullie nergens anders heen konden (CGVS, p. 16). Deze loutere stelling, zonder meer, is geenszins een overtuigende verklaring voor de vreemde vaststelling dat jullie al die tijd in huis bleven wonen hoewel de taliban jullie dagelijks daar kwamen zoeken om jullie te vermoorden. Dit geldt des te meer daar jullie een week later wel plots konden vertrokken. Gevraagd waarom jullie dan nog een week hebben gewacht met uit het huis en het dorp te vertrekken zeg je vreemd genoeg dat jullie dachten dat de taliban wel zouden stoppen met jullie lastig te vallen (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom jullie dat dachten geef je geen enkele bijkomende informatie (CGVS, p. 17). Dat jullie een week wachtten met jullie vertrek omdat jullie dachten dat de taliban, die jullie elke dag probeerden te ontvoeren of te vermoorden vanwege beschuldigingen van spionage, zouden stoppen met jullie lastig te vallen is geenszins geloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat er aan jouw beweerde problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht.

Je verklaart geen andere problemen te hebben gehad in Afghanistan (CGVS, p. 20). Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom je niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan antwoord je van niet (CGVS, p. 20). Je wordt voorts nog gevraagd of de machtsovername door de taliban nog een andere impact heeft op jouw persoonlijk situatie in Afghanistan waarop je louter meegeeft dat ze vroeger in de bergen waren maar nu overal (CGVS, p. 20). Gevraagd of jouw lange verblijf in België een hinderpaal vormt voor een terugkeer naar Afghanistan antwoord je louter dat je niet wil terugkeren omdat de taliban jou zullen pakken (CGVS, p. 20). Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Uit bovenstaande verklaringen blijkt niet dat je door jouw verblijf in België dermate vervreemd zou zijn van de in Afghanistan heersende normen en waarden waardoor een terugkeer zou kunnen leiden tot een situatie van vervolging of ernstige schade."

Verzoeker betoogt verder uitgebreid in zijn verzoekschrift en aanvullende nota dat hij verwesterd is en hierdoor vervolging riskeert in Afghanistan. Na lezing van de objectieve landeninformatie en andere documenten die door beide partijen ter beschikking worden gesteld, oordeelt de Raad hierover als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus" januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “zina” betreft– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “Afghanistan – taliban’s impact on the population”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 december 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan,

evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij de Belgische waarden en normen heeft omarmd. Verzoeker gaat hier naar school, heeft hier vrienden en vriendinnen en maakt hier zijn puberteit door, wat bepalende jaren zijn in zijn ontwikkeling. In zijn aanvullende nota van 1 december 2023 legt verzoeker OKAN-stukken neer, een inschrijving en opleiding bij de VDAB en een tewerkstellingsattest als uitzendarbeider neer. Verzoeker betoogt dat uit het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat hij werd bevraagd over de invulling van zijn leven en zijn verblijf in België en de eventuele impact hiervan bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker verwijst verder naar eerdere arresten van de Raad.

De verwijzing naar een arrest van de Raad, dat geen precedentswaarde heeft, leidt niet tot een ander besluit. De Raad is van oordeel dat de elementen waarop de bestreden beslissing zich baseert in haar analyse, weldegelijk pertinent en voldoende zijn om een oordeel te vellen over de beweerde verwestering in hoofde van verzoeker. In dit verband merkt de Raad nog op dat verzoeker in zijn verzoekschrift én aanvullende nota de opportuniteit heeft om zijn persoonlijke overtuigingen en hoe deze verband houden met verwestering in zijn hoofde toe te lichten.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter niet dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker was bijna zestien jaar oud toen hij in België is aangekomen. Verzoeker heeft als kind en ook de meerderheid van zijn tienerjaren als minderjarige in Afghanistan gewoond. De Raad merkt tevens op dat verzoeker slechts sinds juli 2021 in België heeft verbleven in het kader van de asielprocedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een

zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijk onderhoud en maakt tevens gebruik van een tolk Pashtou ter terechtzitting.

De Raad ziet verder niet in hoe verzoekers tewerkstelling als uitzendarbeider en inschrijving bij de VDAB hem op zulke wijze hebben vervreemd van de Afghaanse normen en waarden dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker beroept zich evenmin op een persoonlijk element dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP